

V R T E C

Časopis s podobami za slovensko mladino s prilogo „Angelček“.

Štev. 2.

V Ljubljani, dne 1. februarja 1914.

Leto 44.

Solnčno zlato ...

Oj, ve gore bele,
kdo vam dal zlato je mehko,
ki na vas zalesketalo je? —
»Solnce ljubo, ko nam v jutru
jasno vstalo je.«

Oj, ve gore bele,
ali bodete cekine
nam skovale iz zlatá,
da nakupimo si kučem,
kučem iz mehkega blága?

»Ej, pastirček, ej, pastirček,
ne boš nosil kučem mehkih,
ne zlata tvoj borni hram.
Solnce ga le posojuje,
a zvečer ga vzame nam.« —

Toda tega niso
rekle meni gore bele,
to sem v srcu mislil sam.
Gore bele le smehljale
so se mi v višavi tam.

Jož. Vandot.

V svetišču.

Pred oltarjem luč trepeče,
večna luč,
Njemu, Večnemu na čast.
In polagoma, boječe
bližam se Boгу.

In proseče zro oči.

»Daj mi,
dodeli mi, sveti Bog,

da čuvam ljubav
do Tebe jaz vedno:
v radosti, v bridkosti
in sredi nadlog! ...«

Luč izplapola,
in žarek svetel
v obraz mi posije,
mir v dušo mi lije ...

Gnjevoš.

Mihec gre v Korotan . . .

(Spisal Josip Vandot.)

2. Mihec, ali vidiš Korotan?

lažu Smrčku, tistemu, ki je pasel kozo Kezo na Podlesju, ni bilo nič kaj všeč, da je moral tako zgodaj gnati na pašo. Pretegal se je in zdehal, da je bilo že kar grdo. Tudi upiral se je nekaj ta oné zanikarni, ko ga je prišel oče buditi. Pa je že pomisljal, da bi se naredil bolnega, in tudi zajavkal je že dvakrat: »Aj, aj!« A oče je vedel dobro, da Blažu ne manjka nič, kvečemu leskovega olja. Zato se je pa kar namrdnil in je dvignil roko. In tedaj je bil Blaž Smrček zdrav. Poskočil je s postelje, pa se je napravil, kot bi trenil. Nato je pa gnal kozo Kezo na pašo. Seveda prav mu ni bilo, temu lenuhu. Mrcnjaril se je vso pot gor do Podlesja in sitnari, da je bilo že Kezi preveč. Iztrgala se mu je, pa je odhitela sama gor na Podlesje. Dobro je vedela, kam mora. »Ti predrti spak ti!« se je tedaj razjezil Blaž Smrček, pa jo je pocedil za Kezo. Toda ni jeujel. Keza je že obirala visoko gori grm, ko je prisopel za njo Smrček na Podlesje. »Pribita žival kozja!« se je hudil Smrček. »Kaj ti napravi! Na, pa kakó sem se upehal zaradi tega spaka. Upehal, da mi je kar slabo. Uh, saj pravim!« In Smrček se je spustil na parobku na trato. Pokazal je solncu hrbet; roke je pa podložil pod glavo, in ni minilo pet trenutkov, ko je že glasno smrčal. Smrčal je res ta Blaž, ki so mu rekli Smrček.

A prav mu je bilo, temu Smrčku, da ni mogel dolgo smrčati. Kajti po potu gor je prišel Petrašev Mihec. Tri korake pred Smrčkom se je ustavil. Pogledal je dol na vas, pa je zamahnil s klobučkom. »Juhuhu!« je zavriskal Mihec, da se je razleglo daleč naokrog. Poskočil je tedaj Smrček kvišku, kakor da ga je ugriznil brencelj. Zagledal je Mihca in pest se mu je skrčila. »Glej ga no prismuknjenost!« je zavpil in je skočil pred Mihca. »Dere se ti kakor kanja. Ali mi boš tiho?«

Mihec je premeril Smrčka od nog do glave in je zamahnil z roko. »Kdo pa tebe kaj vpraša? Ha, Smrček?« je odgovoril. »Tiho bodi in pazi na Kezo, da se ti ne izgubi.« A Smrček ni bil tiho. Pod nos je pomolil Mihcu stisnjeno pest, pa je dejal: »Premikastim te, da bo joj! Ali vidiš pest, ti Mihec?« A Mihec se je samo zasmel. Prekrižal je roke na prsih in je odgovoril: »O, le daj, če si upaš! Poizkusi, pa boš ležal na tleh, kakor si dolg in širok. Ti boš mene? Mene, ki bom imel še danes polne žepe cekinov in tolarjev? Revček si, Smrček, resnično si revček.«

Smrček je povesi! roko. Kajti izprevidel je, da je Mihec resnično močnejši. Ej, nemara bi se mu končno res slabo godilo? Ej, nemara bi ga res prekotalil na tla, in potem bi bilo slabo zanj. In premislil se je Smrček, pa se je okrenil. »Ti Smrček,« mu je še zavpil Mihec. »Zvečer pridi k meni. Dam ti en cekin, da si kupiš še eno Kezo ali pa enega Kezka. Le

pridi, da boš še bolj posmrkoval.« A Smrček se ni oglasil več. Šel je nazaj na trato, pa se je vlegel spat.

Mihec se je zasmel in je zavriskal. Potem je pa odhitel čez Podlesje. Po stezi je hitel in je kmalu došel na široko belo cesto. Krenil je navkreber in potem je skoro tekel po gladki cesti. Že je došel do vasi Koren — in kar naenkrat ni več vedel, katera cesta je prava. Kajti pot se je razdelila — in Mihec ni vedel, po kateri bi jo krenil. A k sreči je zagledal pred hišo starega Kovačevega deda. Stopil je k njemu, pa ga je vprašal: »Slišite, oče, katera cesta pa pelje v Korotan?« Stari Kovačev ded je fanta gledal začuden. »Beštica, fant, zakaj pa vprašuješ?« je izpregovoril. »Kaj pa hočeš ti v Korotanu?« »Mhm,« je odvrnil Mihec ponosno. »V Korotan grem.« »Glej ga, glej,« je zmigaval Kovačev ded z glavo. »Pa kaj boš v Korotanu? Povej mi!« A Mihec je položil prst na usta in je rekel: »Pst, ded! Zvečer vam povem, ko se vrnem. Boste videli, kaj vam prinesem. Samo povejte mi, katera cesta pelje v Korotan.«

Dedek je pa še vedno zmigaval z glavo. Pokazal je s prstom na ono cesto, ki se je vila po hribu navzgor in je izginila potem za skalovjem. »To je cesta, ki pelje v Korotan,« je dejal ded in se je namuznil hudomušno. »A ti ne boš videl Korotana in ga ne boš,« je pristavil potem. A Mihec se je že okrenil in je odhitel brez besedi navkreber. Naglo je spel po cesti in niti časa ni imel, da bi se bil obrnil nazaj. Vila se je cesta navzgor nad globokim jarkom, kjer je šumela voda. Njemu nasproti so se smehljale široke, zelene senožeti, a nad njimi je molčal mračen, smrekov gozd. Vse je bilo tiho; le tupatam je začebljala kaka samotna ptica. Mihec je pa spel dalje, dalje po beli cesti navkreber. Šele visoko gori je obstal in se je ozrl nazaj. Pred njim so se dvigali visoko v sinje nebo beli snežniki, pokriti z novim snegom, blestečim se srebrno v solčnih žarkih. Zeleno polje je videl pod sabo in rodno vas, ki je stala že daleč ondi doli. Tedaj je pa dvignil Mihec klobuček, pa je zavriskal: »Juhuhu!« Oglasil se je njegov veseli vrisk daleč naokrog in je odmeval iz globokega jarka. Mihec je pa stopil naprej. Cesta se ni vila več navkreber, ampak je vodila skozi gosto zarastel gozd lepo in složno.

»Nemara bom kmalu v Korotanu?« je pomislil Mihec, in radost ga je obšla, da je poskočil dvakrat. Hej, striček Joz! Kako si se zmotil! Pač ni videl Mihec Benetk, a Korotan bo pa le videl. Saj ni že več daleč do njega. Še nekaj korakov — in stal bo v njem. Vse žepe si bo natlačil s cekini in s tolarji; poln klobuček si jih bo nabral ondi v Korotanu. Pa se bo smejal prevejancem, ki rastejo na leskovih grmih. »Le, le po njih!« bo rekel in ukazal, in leskice bodo kar švigale po prevejancih. Prav, prav — zakaj so pa taki prevejanci? Hej, to bo gledal striček Joz, in to bodo gledali doma, ko bo priložljaj s cekini in tolarji. »Šment, ti pribitil!« bodo govorili in se bodo čudili vsi na glas. On si bo pa sezidal graščino; vranca si bo kupil in zlato uzdo. Kakor kraljevič bo živel. Baržunasto čepico bo nosil; za njo pa zlato pero. Hej, pa bo življenje, veselo življenje! Da ni nikoli tega.

Vso noč je bil sanjal Mihec samo o Korotanu in o cekinih in o tolarjih. Zgodaj v jutru se je bil že zbudil, in tedaj je dozorel v njegovi duši sklep: V Korotan grem — še danes grem v Korotan. Urezal si je velik kos kruha in ga je uteknil v žep. Potem se je pa zmuznil od doma. Nikomur ni povedal nič, kam gre. Čemu? Gotovo bi ga bili pridržali in potem — z Bogom, svetli cekini in vi tolarji! Z Bogom, graščina in vranec in ti, baržunasta čepica! — Kakor maček se je zmuznil Mihec od doma in je zbežal proti Podlesju. Oddahnil se je šele tam. Saj je vedel, da je zdaj prosta pot v lepi Korotan, kjer rastejo cekini in tolarji na češminovem in drenovem grmu.

»Hej, pa bom le prišel v Korotan!« se je razveselil Mihec in je stopal čvrsto naprej. »Hej, striček Joz! Vkljub tvojim besedam pridem v Korotan.« Prijetno in hladno je bilo v mračnem gozdu. Divjina in mrtvaška tišina se je razprostirala kroginkrog. A Mihca ni bilo strah. Še celo prepeval je. Tisto je prepeval o kosu v zelenem bukovju, oj, bukovju. »Fuj, fuj, Mihec! Čuj, čuj!« je klicala z visoke smreke sinica. A Mihec je ni poslušal. Stopal je naprej in je prepeval na ves glas. Iz zelenega gozda je prišel in je namah obstal. Zagledal se je v polje, ki je zelenelo pred njim. Onkraj polja pa je zagledal majhno vasico. Sredi vasice je pa stala cerkvica in nevisok, siv zvonik se je dvigal nad hišicami.

»Kaj? Ali sem že v Korotanu?« se je začudil Mihec. Neverjetno je odmajal z glavo in se je oziral okrog sebe. Glej no, Mihec! Tam kraj njive stoji češminov grm. Tam rastejo rumeni cekini. Glej no, Mihec! — In Mihec je skočil s ceste, pa jo je pocedil preko trate proti njivi. Srce mu je bilo glasno. Glej, zdaj bo pa pri grmu; zdaj bo pa zagledal svetle cekine; zdaj jih bo pa natrgal in si napolnil žepe z njimi. — A Mihec je obstal prevaran. Ni bilo nič cekinov na češminovem grmu. Kakor doma so visele na grmu dolge, rdečkaste jagode. In Mihec je zmigal z glavo. »Nisem še v Korotanu,« je pomislil. »Naprej moram — daleč še moram.« — V tem pa je zagledal drenov grm nedaleč od gozda. »Morda pa rastejo tam tolarji?« je dejal sam sebi. Počasi je stopil k drenu; a dren je bil prazen. Niti najmanjši sad ni visel na njem. Razočaran je odšel Mihec proti cesti. Mimo leskoviń grmov je šel. A ni rastle nič prevejanec na njih. Samo napol zreli lešniki so se mu smejali izza zelenih listov. »To ni Korotan — ne, to še ni Korotan,« je pomislil Mihec in se je potolažil. Stopil je naprej in se je bližal beli vasici. Tuintam je zagledal na polju človeka, ki je delal pridno. »Ni tu Korotan,« je ponavljal Mihec samprisebi, stopajoč proti beli vasici. »Cveteli naj bi tu cekini in tolarji se svetili. A niti prevejanec ni. Resnično — to ni Korotan . . . Da bi srečal koga, bi ga vprašal.«

Tako je razmišljal Mihec in je spel vedno hitreje naprej. Že se je približal prvim hišicam, in tedaj mu je prišel nasproti visok, močan kmet. Zavihane je imel rokave in dolge brke. Jezno so mu gledale izpod čela oči, in stopal je tako trdo v svojih lesenih cokljah, da se je kar zemlja tresla pod njim. Mihec ga je zagledal in je postal. Prst je vteknil v usta in je pomislil: »Ali bi vprašal tega-le? Hud je kakor Bedanec in velik . . . Ali

bi ga vprašal?« — In Mihec je premišljeval in je grizel v prst. Skoraj bal se je tega velikega človeka, ki je imel tako dolge brke. Mož je pa stopil tik do fanta in ga je ošinil s temnim pogledom. »He, čigav si pa ti in odkod?« je zarezal nad njim. »Kaj postajaš tu in grizeš prst? — No, ali mi boš odgovoril?«

»Niti Bedanec ni tako sirov,« je pomislil Mihec, in vroče mu je postalo. »Kar pete mu pokažem, pa zbežim.« In Mihec je res hotel zbežati. A orjak ga je vlovil za roko. »Hej, ali počakaš in mi poveš, kar sem te vprašal?« Tako se je zadril nad Mihcem, ki je vztrepetal po vsem životu. »Oj, nemara so pa tu sami razbojniki,« je šinilo Mihcu v glavo, in prestrašil se je tako, da je skoro zajokal. »Ubije me in me nemara še pojé?« — In Mihec se je že zvijal, na vso moč se je zvijal, da ubeži. Toda zaman! Orjak je držal Mihca za roko tako trdo, da je Mihca kar skelelo. — »No, ali boš povedal?« je ponovil kmet. »Odkod si? Čigav si?«

In tedaj se je razvezal Mihcu jezik. Jokaje je odvrnil: »Petrašev Mihec sem . . . Iz Borovca sem doma . . . Oj . . .« — »Pa česa iščeš tukaj?« se je spet zadril orjak nad njim. »Ubežati mi hočeš — slabo vest imaš. Čakaj, čakaj, ti! Ti že pokažem!« — Mihec se zdaj ni zvijal več. Samo na glas je zajokal, ker si je mislil: »Resnično je ta človek razbojnik in kar živega me bo požrl.« — Tako si je mislil Mihec samprisebi. A naglas je zamoledoval: »Oh, spustite me, dobri stric! Spustite me! Saj me ne bo nikoli več k vam! Striček Joz so rekli — — — Saj ne mislim nič hudega. Samo Korotan sem prišel gledat. Nič drugega, stric . . .«

Mož je izpustil fantovo roko. Obraz mu ni bil več tako mračen in jezen. Prijel se je za dolge brke, pa je dejal: »Pa kaj hočeš v Korotanu? Kaj hočeš v Korotanu?« — In Mihec je šinil z rokavom preko solznih oči, pa je odgovoril z jokavim glasom: »Po cekine grem, po tolarje . . . Striček Joz so mi rekli, da rastejo v Korotanu na češminu cekini, na drenu pa tolarji. Pa grem zdaj, da jih natrgam. Tudi prevejanec bi rad videl, kako rastejo na leskah in kako jih tepejo leskice. Samo to je, samo to, stric!«

Kmet se je prijel za boke, pa je prasnul v krohot. »Glej ga, glej potepuha!« je dejal potem in se je še vedno smejal. »Kaj ti pove ta nepridiprav! Raca na vodi, puta v kurniku! Kaj se izmisli taka modrost! Hehe, kaj se izmisli!« — In kmet se je spet zakrohotal, da se je naposled kar tresel od samega smeha. — »Ni razbojnik,« je pomislil tedaj Mihec. In velika teža mu je padla od srca. »Ne pojé me ne, ker se tako smeje. Še za pot mi pove in mi pokaže Korotan.« — Tako je mislil Mihec in se je oddahnil globoko. Opo gumil se je, pa je vprašal moža naglas: »Stric, povejte mi, ali imam še daleč do Korotana? Rad bi bil že tam in rad bi bil doma še pred nočjo. Povejte mi, stric.«

Toda kmet se je še vedno muzal. Gledal je Mihca in je zmajeval z glavo. »Ti Mihec, ti Petrašev Mihec!« je rekel. A naposled se je nehal muzati. Za obe ušesi je prijel Mihca, pa ga je obračal na to in ono stran. »Mihec, ali vidiš Korotan?« ga je vprašal in je ponovil spet: »Mihec, ali vidiš Korotan?« — »O jej!« je tarnal Mihec; ušesa so ga resnično ščemala

in žgala. »O jej!« je ponavljal. »Ne vidim nič Korotana, stric, ne vidim ga nič.« — »Mihec, ali vidiš Korotan?« je spet izpregovoril kmet in je Mihcu navil rdeča ušesa. »Ali vidiš to polje in te njive, Mihec?« — »Stric ongavi, o jej!« je odgovoril Mihec. »Polje vidim in tudi njive vidim. A Korotana nikjer, ojej, stric, nikjer!« — »Mihec, vedi, da je ta zemlja že Korotana,« ga je poučil kmet. »Ha, ti Mihec? Ali verjameš? Ali vidiš Korotan?«

Mihec je urno zgrabil za kmetove roke, ker so ga ušesa pekla in skelela na vso moč. »Ojej, striček!« je zatarnal bolestno. »Ojej, če je tako, pa res vidim Korotan. Prav dobro ga vidim, stric ongavi, zelo bistro ga vidim.« — Kmet je tedaj izpustil fantova ušesa. »Prav, prav,« je rekel. »Prav, da vidiš Korotan. Mihec, ti potepani Mihec! Mislil sem, da si kako cigane!« — Mihec si je obdrnil ušesa. »Stric, povejte mi še enkrat,« je dejal. »Povejte mi, stric, ali je res tu že Korotan?« — »Mhm,« je odgovoril kmet. »Ali še ne verjameš? Ha, ti prismojeni Mihec!« — »Ovbe,« je viknil Mihec in je stopil korak nazaj. »Saj verjameš zdaj, da je to Korotan. Samo to se mi zdi čudno, da ni tolarjev v njem in cekinov. Striček Joz so mi pa rekli, da rastejo v Korotanu cekini in tolarji. Pa kje so ti cekini? Pa kje so tisti tolarji in tudi prevejanci? Stric, ali vi veste?«

Kmet se je zasmejal vnovič. »Ti Mihec, ti Petrašev Mihec,« je rekel, »strica Joza pozdravi! Prej mi pa še povej, koliko si star?« — »Deset let sem star, ravno pred tednom sem jih izpolnil,« je odvrnil Mihec in se je začudil. »Raca na vodi, buzakljunska!« je pomislil mož. »Toliko si že star, pa si še vedno tako norčav. Ali te ni sram, Mihec? Ali te ni sram, da verjameš vse, kakor bi bil petleten paglavec? He, ti Mihec!« — Mihec je povetil glavo in je molčal. A kmet je zagodrnjal še nekaj o stricu Jozi in je nadaljeval potem: »Poglej te roke, Mihec! Ali jih vidiš?« — Mihec je pogledal na odprte kmetove dlani, pa je videl, da so vse polne velikih žuljev. »Ali vidiš te žulje, Mihec?« je nadaljeval kmet. »Ali pa tudi veš, kje sem jih dobil? Pri delu, Mihec, samo pri delu . . . Kaj misliš, da bi imel te žulje, ako bi rastle pri nas na grmičju cekini? Kaj misliš, da bi se trudil tako za vsakdanji kruh, ako bi cvetel na vsaki veji tolar? Hej, da — lepo bi bilo, ako bi bilo po tvojem. Pa žalibog ni . . . Na delu rastejo cekini, pa na trudu tolarji. Lenuhov in prevejanecv pa ne tepe le leska, ampak tudi njih lenoba sama. Ti, Mihec, bi pa pač zaslužil, da te privežem na kak leskov grm, da bi rasel tam kot prevejanec.«

Mihec je bil rdeč kot rak. S povešeno glavo je stal pred kmetom. In sram ga je bilo, tako zelo sram! Posvetilo se mu je v glavi, in spoznal je, da se je striček Joz samo norčeval. Na, pa mu je verjel v svoji lahkovernosti, vse verjel. Kaj poreče zdaj striček Joz, ko se vrneš domov, in izvé, kje si bil? In kaj porečejo drugi? In kaj poreče tisti Blaž Smrček? Hej, to bo skakal in se bo drl in se bo norčeval! . . . In Mihca je bilo tako sram, da se je kar obrnil in se je spustil v tek. Še doli onkraj polja je slišal kmetov veseli klic: »Sem mislil, da si cigan, pa si le norček!«

(Konec prihodnjič.)

Lovec Blaž.

Malo je takih ljudi, ki ohranijo vkljub vsem nezgodam in bridkostim, ki so jih zadele v življenju, še na svoja stara leta veselo srce in vedro čelo. A če pridete v moj domači kraj, dobite takega, namreč lovca Blaža.

Navadno mu pravijo samo Blaž. Toda sam trdi, da je bil nekdam tudi lovec pri nekem graščaku, ki mu je daroval staro puško. In to ima res še zdaj. Kdo bi si torej upal trditi, da ni bil lovec — in sicer oni Blaž, ki so ga pred sedemdesetimi leti dobili na sv. Blaža dan v Mohelnovi veži — —

Tisti dan je šel namreč stari Mohel, ki ga že davno ni več med živimi, v mesto s staro grbasto kobilo. Dan je bil kratek, pot v mesto in nazaj pa dolga. Zakasnil se je torej in prišel pozno v noč domov. Ker so šli domačini prej spat, so mu pustili vežo odklenjeno, da bi jih ne budil iz spanja. Mož pa, ki je imel lepo navado, da je pustil vsako reč tako, kot jo je našel, tudi veže ni zaklenil. Ne ve se pa, ali iz pozabljivosti ali iz hudomušnosti.

Nekako okrog polnoči zasliši Mohelka v veži tenak glas, ki je postal vedno močnejši. Nekaj časa posluša, a ker utihne glas, zaspi. Toda zopet se zdrami iz spanja. Isti glas jo je zbudil. »Tine, Tine!« začne klicati svojega moža, ki je smrčal za pečjo: »Slišim, slišim,« pravi Mohel, »tebe in mačke! Pojdi jih podit, če se ti ljubi!«

In preobrnil se je Mohel tako, da je pritisnil eno uho ravno na peč, ki je bila še malo gorka.

Zopet se začuje oni jokajoči glas. »Déte vseh péntej! To je otrok, če ni kak škrat,« zarentači možak pri peči. Posluša, posluša in vstane. »Meta, jaz grem pa gledat.«

»Pojdi, pojdi! Če ne, nimamo celo noč miru.«

Mohel ogrne kožuh, se pokropi z blagoslovljeno vodo in stopi z leščerbo v vežo. Najprej pogleda okrog, a ko ne opazi ničesar, hoče že nazaj. Tedaj pa nekaj zacvilí ravno poleg njega, da se ves prestraši stari mož.

Posveti bliže in skoro, da mu pade leščerba iz roke. Pred seboj na tleh zagleda dete, zavito v umazane cunje.

»Meta, pojdi no, vstani hitro, ga že imam,« kriči Mohel.

Žena vsa preplašena hiti v vežo in začne gledati — najpoprej moža, ki je kar plesal okrog kupa slame, na kateri zagleda otroški obraz.

»Oh, oh, kaj pa to?« zajeclja žena in vzame otroka v naročje. Dete je kričalo in se zvijalo, kajti v veži je bil mraz.

Mož in žena gresta hitro v hišo, in kmalu je bila vsa družina skupaj. Vstala je še celo dekla, ki je še zjutraj niso lahko spravili na noge.

Franc, dvanajstletni Mohelov sin, je kar zijal, ko je ugledal pri peči otroka, in vprašal prav po judovsko, koliko so dali zanj. Komaj so mu dopovedali, da so ga našli v veži, a on ni mogel tega verjeti — in pobral jo je nazaj v posteljo.

»Ciganski je, ciganski,« je rekel čez nekaj časa gospodar, »in ker ga niso mogli preživiti, ga bomo pa mi. Krstili ga bomo, pa bo naš in kato-liški — —«

Hitro je zakurila mati peč in pristavila posodico mleka. Kajti dete je bilo gotovo lačno, ker je tako kričalo. Preden je mleko zavrelo, je pa nesla dekla že k sosedom vest, da so našli nekega otroka v veži. Seveda je bilo takoj vse na nogah. V Mohelnovi hiši je bilo kmalu veliko ljudi, in neki starček je celo prerokoval, da bo dete srečno, ker je prišlo ravno tretji dan v mesecu pa svet — — — Tak je bil dohod našega Blaža v našo dolino in v Mohelnovo hišo — — No, in potem? Rastel je, da je kmalu dorastel.

Pasel je potem Mohelnovo čredo, iskal in ogrebal čmrlje, bil na vasi svinjko in mlel pozimi šuhe hruške. — To je bilo skoro vse njegovo živ-ljenje. Šole ni obiskoval, ker v onih časih to še ni bilo tako strogo kot dan-danes. Sicer so pa videli njegovi redniki, da je Blaž prebrisana glava, in da mu lahko doma ubijejo v glavo najpotrebnejše stvari. Pozimi zvečer ga je učila Moheljka moliti, kot se spodobi dobremu katoličanu, in tudi črke ga je učila, da je lahko vsaj na mašno knjižico molil v cerkvi.

Taka je bila Blaževa mladost. Vesela, brezskrbna, kakor vsakega, dasiravno je bil on le rejenc . . .

Prišli so pa resnejši časi zanj.

Neke hude zime zbolil nenadoma stari Mohel. Šel je ponoči vun iz hiše v samem kožuhu in bos. Rekel je, da ga žge v nože, zato si jih je hotel ohladiti v snegu. Nekaj časa je stal zunaj, a kmalu ga je menda začelo zebsti, da je moral spet v posteljo.

Že prej malo bolehen, se mu je sedaj še poslabšalo. Oporoka je bila že prej napisana, le nekaj je dobri starček še pristavil: Da dobi onih sedemindvajset tolarjev, ki jih ima on še prihranjene, njegov rejenc Blaž. — Posestvo je že prej prepisal štiriindvajsetletnemu sinu Francetu.

Nekaj dni nato mu je zazvonilo tako žalostno, da se je Blažu dozdevalo, kot bi zvonili njemu, vsi njegovi sreči — — — Pri pogrebu je jokal najbolj on, ker je imel še najmanj-moči skrivati solze. Saj je imel tudi komaj dvanajst let. In ljubil je svojega dobrotnika kot svojega očeta. Saj pravega očeta ni poznal.

Dolgo časa so žalovali Mohelnovi, in žaloval je posebno Blaž. Čutil je, da je zdaj nekako osamljen na svetu; imel je sicer še mater — kot jo je imenoval — a ta je bila tudi že slabotna in bal se je tudi vedno, da mu ne umre še ona.

. . .

Minulo je več let, in na Mohelniji se je marsikaj izpremenilo. France je postal popolnoma samsvoj gospodar, a mater so že odnesli k počitku. Blaž je bil še vedno pri Mohelnovih, kjer so ga našli, če je tudi imel že nad dvajset let. K vojakom ga niso hoteli. On sam je pravil, da se jim je zdel prevelik. Taki baje preveč pojedjo. Vsaj Blaž je trdil tako.

Po šoli.

Blaž torej ni bil vojak, pač pa korenjak. Visok je bil in vitek kot jelka v lesu, in koščen kot malokateri vaških fantov.

Tiste čase pa, ko je bil Blaž največji junak pri delu in pri skledí, je bilo slabo za kmeta. Nastopilo je sedem suhih let — po ustnem izročilu Blaževem — in nobena stvar ní hotela rasti. Če so sejali žito, je zrastel plevel, a mesto krompirja osat — — — Vsaj tako je pravil včasih Blaž in tudi stari možje so mu pritrjevali . . .

Tudi pri Mohelnu so občutili to izpremembo. Jedli so ovsenjak, in še tega ni bilo vselej. Nekega dne pa je rekel mladi gospodar Blažu: »Ti, pojdi še malo drugam poizkusit svojo srečo. Vidiš, da te ne bomo mogli več dolgo preživljati, ker imamo sami komaj za potrebo. Kadar nastopijo spet boljši časi, pa pridi! Toda zdaj ti ne morem kaj. Ni dela ne jela! Pojdi služit. Močan si dovolj, star tudi, in lahko si še kaj prislužiš, če boš pameten.«

In Blaž jo je res kmalu popihal proč, ker je uvidel, da ima njegov gospodar čisto prav.

Poslovil in zahvalil se je pri njem. Denar, ki mu ga je zapustil stari Mohel, je pa pustil shranjen pri mladem gospodarju.

Ko je odhajal, se je ustavil še na pokopališču, kjer sta spavala njegova odgojitelja. Kako težko je bilo takrat Blažu! Klečal je na grobu in bridko zajokal, kot že ne dolgo časa. Ej, da bi bila pokojnika vedela, kaj ga še vse čaka v življenju! . . .

Blaž je šel torej po svetu. Kje pa je vse hodil in bil, o tem še ni izvedel nihče in menda tudi ne bo. Da se mu ni dobro godilo, se razume samoobsebi. Sploh nerad pripoveduje, kako je potoval. Iz tega se sklepa, da je doživel marsikaj slabega. Blaž nima navade tožiti, kaj je prestal, ampak samo, kaj je doživel veselega. In tu se začne zopet povest njegovega življenja.

Blaž sam pripoveduje o tej dobi tako-le: »Prišel sem menda v drugo deželo; tako čudno se mi je zdelo, ko sem zagledal Grintovec že za svojim hrbtom. Hodil sem še več kot tri dni in jedel same suhe hruške, ki sem jih imel na rami v vreči. Četrty dan pa je bilo vse drugače. Prišel sem v tako lepe kraje, kot nam jih popisujejo včasih v cerkvi in pravijo, da se je cedilo po njih med in mleko. Medu res ni bilo nič več, mleka pa kot vode.

Takrat, ko sem prišel v one kraje, so ravno želi. Na neki njivi so nakladali snopje — in kakšno je bilo! Tako težko, da so moški vzdigovali snope. Mislil sem si: »Blaž, ravno ti boš za tako delo! Kruha in mleka ti že dajo in en otep, da boš na njem spal.« In kar ubral sem jo po njivi proti ljudem. Nekako na sredi njive pa zagledam za kupom žita jerbas, okolu pa kakih pet vran, ki so prav pridno migale s kljuni. Pogledam, vidim, da kavsajo kruh. Planil sem nad požrešnice s palico, pa kaj, ko so mi pred nosom odletele. A glej ga spaka, ena je vzela kos kruha in hajdi z njim čez polje. Trdno ga je morala držati, ker sem tako zakričal, da se je kar streslo. A vrana pa le ni izpustila kruha iz kljuna. To me razjari, pa jo uberem črez polje za njo. Kričal sem in metal palico v zrak, da bi

jo zadel, pa žival se ni dala prestrašiti. Da bi jaz ne bil lačen, bi bil pustil ubožico; a ona je imela dovolj zrnja, jaz pa niti mrvice kruha.

Menda sem se ji zasmilil, ker sem tako neznansko kričal, in izpustila je kruh, da je padel na zemljo, ravno pred me. Kako sem ga hitro pojedel! Dober je bil, kakor še nikdar nobeden. Ljudje so se mi prav smejali; jaz sem bil pa vendarle sit.

No, in potem sem jim pomagal nakladati. Kar prišel sem in začel lepo devati snope na voz. Vprašali so me, odkod prihajam, pa sem povedal, da sem Mohelnov Blaže iz Kozjega Brda in da grem po svetu iskat kruha in dobrih ljudi. Povedal sem jim tudi, da imam doma še sedemindvajset tolarjev dote. Pa mi je še danes žal, da sem to rekel, ker so se mi tako neumno smejali, da sem jo mislil že pobrisati. Pa bi bil tudi šel, da nisem bil tako hudo lačen — — —

Šel sem torej z njimi domov, in dali so mi kislega mleka in kruha, kolikor sem hotel. Pomagal sem jim še nakladati žito v kozolce, potem so mi pa pokazali posteljo v hlevu za vratmi. Tam je bil kup listja — in prav lepo sem spal. Samo v nevarnosti sem bil zjutraj. Prišel je hlapec v hlev — velik je bil in kosmat kot Abraham — zgrabil je vile in jih porinil v listje, da ga je zmetal pod živino. Jaz sem se ravno zbudil in opazil, da sem zlezal popolnoma v listje; samo glavo sem molil malo vun. Mislil me je hlapec že nabosti na vile, a takrat sem skočil pokonci in toliko, da mu nisem vzel vil. Še zmenil se ni za moj hudi pogled, samo smejal se mi je, jaz pa njemu — — —

Potem sem vstal in šel zopet z drugimi na polje. Mislil sem si: Toliko časa bom ostal, dokler mi boste dali jesti. Ker mi ni gospodar nič rekel, ampak me še celo pohvalil, da pridno delam, sem ostal še nekaj dni pri njem. Kako so me pa tudi ljudje gledali, kadar sem bil pri delu! Poznal pa nisem prav nobenega, in tudi oni menda ne mene. Domači so me ogovarjali in me vse izpraševali, pa kako neumno: če imam kaj veliko polja doma, koliko repov je v mojem hlevu — jaz sem jim pa odgovarjal vse tako, kot je res. Ampak od drugih hiš me pa le nobeden ni upal ogovoriti. Potem sem pa jaz začel. Vprašal sem tega, koliko je dal za konja; onega, kje ga je tako poceni kupil, in druge stvari.

Še privadil bi se bil kmalu v oni vasi, da ni zmanjkalo dela. Ko so poželi, mi je rekel gospodar, če hočem priti pozneje, da bom lahko mlatil pri njih.

Obljubil sem mu, pa ne čisto trdno, in odšel sem od dobrih ljudi, ki so mi dali s seboj belega kruha in dve dvajsetici. In še tisti kosmati hlapec, ki bi me bil kmalu nabodel na vile, mi je dal čisto nov zelen klobuk, ker so mojemu objedle miši kraje — — —

Žalosten sem šel naprej in takoj sem sklenil, da moram dobiti kako službo, ker delati je vendar še najboljše.

Še tisti dan zvečer sem bil v veliki vasi. Grem k nekemu kmetu, kjer so ravno večerjali. »Bož vam daj zdravje,« sem rekel in sedel v veži na stol. Prišla je kmetica, in njo sem poprosil, če bi mogel tu prenočiti.

Dovolila mi je; jaz sem pa še naprej vprašal, če bi lahko služil pri nji. Nasmejala se mi je in rekla, da ima dva hlapca. — Kaj sem hotel? Počakal sem, da so oni odvečerjali in natihem molil, da bi še meni malo pustili. In res sem dobil spet dovolj. Imel sem povsod srečo za tako reč; menda zato, ker nisem še nikdar darov božjih zaničeval in jih tudi ne mislim nikdar. —

Nato sem šel spat, a drugo jutro delat z drugimi v gozd. Sekali smo borovce. Jaz sem večinoma žagal z nekim otrokom. Imel je komaj dvajset let, pa je moral že trdo delati. Rekel sem mu, naj se le nikar preveč ne trudi, da bom že jaz bolj vlekel žago. In res sem tisti dan veliko trpel.

Zvečer pa mi je rekla kmetica, naj grem s tistim fantom, da mi bo pokazal hišo, kjer lahko služim. Jej, jej, jaz vesel, da sem kar zavriskal! Kmetica mi je dala mesa in večerjo, pa en štrukelj, ki je bil še gorak.

Oni fant me je peljal v veliko, veliko hišo. Toliko je bilo vrat, da bi še danes ne vedel, kje sem prišel noter. Že veža je bila tako lepa, da sem se zagledal v podobe na stropu. Ravno tako se mi je zdelo, kot bi bil v cerkvi; še malo oltarja in podoba Marijina je bila na vratih. Pred njo pa je gorela velika luč. Ko se ozrem, lej, že ni bilo fanta. Stopim iz veže in kličem za njim, pa ga ni bilo nazaj.

Kar se odpro vrata poleg mene in debela ženska me nagovori, kaj bi rad. Povedal sem ji, odkod sem in čigav, pa kaj hočem.

Pokimala mi je z glavo in rekla, naj grem za njo. In šla sva visoko gor, po kamenitih stopnicah, kakršne so pred našo cerkvijo. Pred velikimi vratmi se ustaviva in ona potrka. Tedaj se nekdo oglasi tako močno, da se mi je kar srce streslo. Ženska odpre in me porine noter.

Sapa mi je zastala, ko zagledam pred seboj velikega gospoda. Še odkriti bi se bil kmalu pozabil, tako sem se prestrašil. Tako širokega človeka še nisem nikdar videl. Mislil sem že, da je štampihar, ko me prav prijazno vpraša, kaj hočem. Opočumil sem se in mu povedal vse, kar sem vedel o sebi. Mož se mi je smejal in me vprašal: »Kaj pa znaš?« — »Vse znam, vse,« pravim, »kar bodo hoteli. Na konje se razumem, potem znam kositi, opravljati živino, delati na polju in doma.« — »Samo če je res!« pravi on.

Menila sva se in menila toliko časa, da me je določil za konje. Seveda sem mu povedal, da sem vozil že gospode s kolesljem, in vse drugo, kar sem vedel o konjih.

Nato sva se pogodila za plačo. Obljubil mi je vsak mesec tolar in koncem leta, o Božiču, eno zimsko obleko.

Jaz sem bil zadovoljen. Potem mi je rekel, naj grem v kuhinjo in k hlapcu v hlev. Ubogal sem ga vse prav lepo. V kuhinji sem dobil tako dobrih stvari, da so se mi še tri dni cedile sline — —

Tedaj so se začeli zame najlepši dnevi. Snažil sem konje, jim dajal jesti in piti ter vozil s polja žito domov.

Šele čez dva dni sem izvedel, pri kakšni hiši služim. Rekli so, da je to grad, in tisti gospod graščak. Takrat sem se pa spomnil, da mi je včasih

pravil oče slabe reči o graščakih. Rekel mi je, da so jemali kmetom žito in druge stvari. Da moj ni bil tak, sem se kmalu prepričal. Kajti imel je sam toliko polja, kot vsa vas skupaj. In tudi hud ni bil tako, kot so mi pravili stari ljudje o starih graščakih.

Ej, midva sva se razumela kot z nobenim. Videl je takoj, da sem navajen konj in gospóde, in postal sem njegov kočijaž. Vedno sem ga jaz vozil — in kako! Če je bil še tak jarek in razkopana cesta, ga nisem niti enkrat prekopicnil, kot ga je večkrat moj prednik.

Vedel sem, da me čaka pri tem gospodu še sreča, ker mi je vse tako ugajalo.

A glejte, kaj se vse pod solncem ne zgodi! Nekega dne me vpraša gospod, če znam streljati. Kar rdeč sem postal, tako sem se prestrašil! Že sem mislil, da je vse izvedel, kako sem doma streljal vrabce, a nekoč zadel sosedovega petelina, ki se ni dobro videl v vejevju. Potrdim mu, da znam. »Dobro, Blaže!« pravi, »jutri zjutraj greva na lov.«

Kdo je bil bolj zadovoljen tega nego jaz. Drugo jutro sem dobil že puško na ramo in šel z gospodom v gorske gozde. Po poti me je gospod izpraševal o različnih rečeh, jaz sem mu pa odgovarjal, kakor se mora takim gospodom.

Prišla sva v gozd. Šla sva vsak na svojo stran. Meni je gospod naročil, da moram vselej prihiteti, kadar bom zaslišal njegov rog.

Kmalu sva se izgubila in iztikala vsak po drugi strani gozda. Psi so tako letali okrog, kot bi bili nori; a jaz sem tako debelo gledal, da bi kmalu oslepel. Videl pa nisem nobene živali. Samo kaka veverica je zdajpazdaj švignila po drevesu.

lomastil sem okrog po grmovju in zbudil spečega zajca. Revež jo je ucvrl, psi pa za njim. Že sem nameril nanj, a v onem hipu mi sede muha na nos, kakor bi mi hotela reči: »Pusti ga, naj živi še par trenutkov!«

Jaz sem ga pustil, pa kaj, ko pes ni nehal cviliti... Kar zaslišim glasen pok in obenem lovski rog. Grem za glasom in kmalu pridem do gospoda, ki je onemu zajčku že upihnil življenje. Vzel sem ga na ramo in šla sva naprej.

Hodila sva še dolgo, a dobila nisva nič več. Jaz sem samo meril za vajo, gospod pa je menda gledal za vranami, ali kaj, ko je vedno natikal naočnike, da je dalje videl.

Tako mi je bilo prvič na lovu. Kolikokrat sem šel potem še z njim, in vselej sva prinesla kaj domov!

Enkrat me je imel pa Bog posebno rad.

Stal sem za grmom in čakal, pa ne vem, česa. Kar nekaj zašumi nad menoj v vejevju — in čudna žival zleti na tla. Gledam, gledam — pumf! — pa zadenem. Pred mano je ležal divji petelin. Prihitel je gospod in kar zavriskal samega veselja. Oglledala sva ga natanko in se prepričala, da je imel eno perutnico že prej pokvarjeno in da ni mogel letati. —

Ko sva šla proti domu, je bil gospod jako zadovoljen z menoj. Rekel mi je: »Blaže, dober lovec si! Imaš nos!« Bog ve, kako se je potem bahal s tistim petelinom!

Tako sem preživel v gradu tri leta, ki so bila najlepša leta mojega življenja. Takrat sem pa zvedel žalostno novico, da bo gospod graščak prodal graščino in da bo šel v mesto.

Kako sem bil žalosten, ko sem se ločil od svojega gospodarja! Tako čudno mi je prišlo, da sem se kar malo nakremžil in rekel: »Z Bogom, dobri gospod! Težko, če vas še kdaj vidim v tem življenju... Da bi vsaj v nebesih enkrat spet prišla skupaj — — — Kjer bom hodil, bom molil za vas!« Zajokal bi bil kmalu, tako mi je bilo hudo. — Gospodu pa so prišle solze v oči, dolgo časa me je gledal, mi stisnil roko in dal mošnjček, ki ga imam še zdaj na dnu skrinje. Dal mi je tudi čisto novo zimsko obleko, en par črevljev in še drugih takih reči.

No, in potem sem prišel domov. Štirideset tolarjev sem prislužil, sedemindvajset sem imel dote in to jih je bilo ravno toliko, kolikor let imam zdaj.

Ker nisem imel svoje hiše kot polž, sem začel misliti nanjo. Delal sem tako kot Noe barko. Kar iz lesa, in kakor se mi je ravno zdelo. Pa imam le svojo, da mi ni treba hoditi okrog ljudi in jim delati nadleže. Ej, vsak krajcar pride prav. Če bi bil jaz doto pognal po grlu kakor Petačev Matevž, bi gotovo ne spal pod svojo streho, kot on ne spi.«

Tako životari lovec Blaž, brez pravega domovja, saj le redkokdaj spi v svoji koči. Navadno jo zaklene in se odpravi po svetu. Od Ljubljane do Kranja potuje in zopet nazaj. Tako-le koncem tedna pa pride zopet pogledat svojo ljubo kočo.

S seboj prinese seveda mnogo novic, ki jih potem razlaga ljudem, kakor naprimer: »Saj pravim, Rus — ta vse poskus!«

Pred nekaj dnevi sem videl Blaža v Ljubljani. Stal je pri novem mostu in ves začuden gledal velikega zmaja na mostu. Stopil sem k njemu in ga vprašal, kako je doma. Bil je zelo vesel, ko je vsaj enega znanca videl v mestu.

Tudi jaz sem bil vesel možakarja, kot je naš Blažè. Na glavi je imel polhovko, pd pazduho pa rdeč dežnik, dasiravno je sijalo solnce najlepše.

Izpraševal sem ga o domu, a njemu so šle le bolj tiste pošasti po glavi, ki so čepele na oglu mostu. Ni si dal dopovedati, da so to zmaji. Rekel je, da je tiste že vse štempihar pomoril, in moral sem mu verjeti... Stisnil sem mu roko v slovo, dal nekaj drobiža za pot in mu naročil, naj pozdravi vse domačine.

Odše! je po lepi, široki cesti, jaz pa sem gledal za njim in v duhu so mi vstajali spomini na one zlate dni, ko nam je Blaže pripovedoval pravljice pod zeleno lipo sredi domače vasi.

Stepin.

Muren in polž.

(Basen.)

Pod sivo, z mahom obrastlo skalo je mirno spal v svoji hišici slinasti polž.

Mimo priteče črni muren, kot po navadi, ves židane volje. »Hej, kume rogati!« zakriči nagajivo, »še svojo smrt boš zaspal! Glej, kako vroče sije božje solnce na čisti nebesni modrini! Vse skače, pleše in teka in se veseli življenja. Vse poje in gode . . . ! No, cucek, kako boš pa ti tudi za kako rabo! Za skakanje in ples nisi, ker si veliko preneroden in imaš povrh že od svojega rojstva samo eno nogo; za godca pa tudi ne, ker bi zamudil še počasne takte! . . . Prepočasen si! Saj si še hišico vlačiš s seboj, da prideš ob nalivu, ali pa ob vročini še dovolj zgodaj pod streho . . . Hehehe . . .«

Polž počasi pomoli glavo in rogova iz hišice ter nevoljno pogleda sitnega kričača.

»Le počasi, da se kam ne zaletimo!« mu ponagaja muren.

»Bedak!« pravi polž in se ozira počasi po bregu . . . »Povej mi, kdo more biti prej doli pri potočku? Ti ali jaz . . . ?«

»Ti . . . !« zasmeje se mu porogljivi muren. »Prilezi vendar enkrat izpod skale, jaz pa tačas še eno zagodem . . . !«

»Prijatelj, še to ti dovolim, da tečeš takoj, preden jaz prilazem vun na rob. Kar teci, — ker te itak prehitim . . . ! Kar teci . . . !«

Muren ni znal, ali se polž šali, ali misli resno. Ker pa doslej ni poznal še nobenega norčavega polža, je smatral vendarle za resno, da hoče polž z njim tekmovati, in se spusti po bregu. Ni bil še sredi pota, kar šine mimo njega polž. Muren obstoji začudenja . . .

V leščevju, kamor se je pritrkljal, se polž ponosno vzravna in čaka. Dolgo je bilo treba, da je prispel muren ves radoveden . . .

»Prijatelj!« reče hladnokrvno polž, »premaгал sem te igranje . . . ! Vedi, da je polž telesno sicer slabo obdarovan, a te je zato mogel in znal ugnati le z zvijačo. Ko bi ti, prijatelj, vsako stvar tako počasi dobro preudaril kot jaz, bi se ne bil šel izkušat s počasnim polžem . . . Hehehe . . . !«

Zvonimir Maslè.

Še ena pomlad.

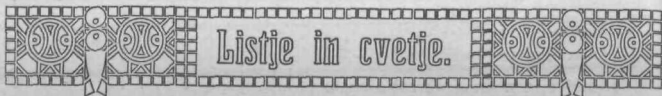
Kaj bi dal,
da bi videl
vsaj še eno rožnato pomlad!
Kaj bi dal,
da bi videl,
ko bo prišla s cvetjem prek livad!

Kaj bi dal,
da še enkrat
mlad bi rajal prek cvetočih trat!
Kaj bi dal,
da kot nekdam
v svet bi gledal poln mladostnih nad!

Vse bi dal,
da še enkrat
bi užival dni mladostnih slaj.
Vse bi dal,
da bi mogel
svet motriti z upi kot nekdam.

Mokriški.

Listje in cvetje.

Resnice in bodice.

Trosi Maksimov.

1.

»Denar — sveta vladar!«
pregovor pravi star.
Res, zanj dobí se vse —
le bístre glave ne.

2.

Na roki prstani zlati
in vsa ropotija v laseh!
S tem mnogo deklet se košati
in vzbujajo pri pametnih — smeh.

Kratkočasnice.

Imenitna sola. »Kaj pa hoče ta-le malček tukaj?« je vprašal davkar kmeta. Kmet odgovori: »To je moj fant. Učim ga, kako se davki plačujejo, da bo mogel izkazati svojo usposobljenost za to najtežavnejše opravilo takrat, ko prevzame gospodarstvo.«

Rojstni kraj. Nekdo vpraša deklico: »Kje je tvoj rojstni kraj?« — Deklica: »Ne vem.« — »Kje pa si rojena?« — Deklica: »Ne vem. Mama so mi zmeraj pravili, da sem v revščini rojena.«

Modrost v pogovorih domačih in tujih.

Dno.

Ako pri kraju ne vidiš dna, ne breži čez vodo. (Previdnosti treba povsod.)

Ko se pride do dna, je že prepozno varčevati.

Reki: Priti kaki reči do dna. (Temeljito preiskati, razumeti.)

Dno lizati. (Zadnje použiti. Ob koncu varčevati.)

Nima dna. (Komur ni nikoli zadosti; kdor zapravlja.)

Kar je na dnu, mu je posebno všeč. (Vse použije; nič mu ne ostane.)

Dober (dobro).

Vse je dobro, kar Bog stori.

Tisti je dober, ki je pred Bogom dober. Dobro živeti, dobro umreti. — Dobro živeti, srečno umreti, to je: hudiču račun podreti.

Dobro je, kar se dobro konča.

Dobro (blago, delo...) se samo hvali. — (Kar je dobro, se samo hvali.)

Nihče ni tako dober, da bi ne imel sebi enakega. — Nič ni tako dobro, da bi ne bilo še kaj boljsega. (Torej je izpopolnjevanje povsod potrebno. In ravno vsestransko neprestano izboljševanje je jedro krščanske popolnosti.)

Kdor se ima sam za dobrega, bo od dne do dne slabši.

Nihče ni predober, še dovolj dobrih je malo.

Dobro ne pride nikdar prepogostokrat. Ni vse dobro, kar se zdi dobro. — Ni vse tako dobro, kot se razglša.

Dobro je dobro, pa boljše je vendarle boljše. (Vedni opomin, da je treba v dobrem napredovati.)

Dobro storiti, pa ne okrog zvoniti.

Nič ni tako dobro, da bi se ne dalo zlorabiti.

Dobrota je sirota. — Dober norcem podeden. — Predober ni moder. — Predobro se rado izpridi. — Predobro je na pol slabo. (Dober človek se pri deljenju dobrot lahko moti, da podpira nevredne. Zlobneži pa tudi kaj radi izkoriščajo plemenitost dobrotnikov.)

Dobro biti, a ne se pozabiti!

Ne vé, kaj je dobro, kdor ni izkusil hudega.

Dobro se lahko izpremeni v slabo. — Nikoli ni tako dobro, da bi se ne bilo treba bati. in nikoli ne tako slabo, da bi se ne moglo upati. — Tudi dobrota se razpoči in konča.

Tam je dobro, kjer nas ni. (Ljudje so tako nespametni, da le to opazujejo, kako dobro se godi drugim, svoje sreče pa ne vidijo in ne spoznajo.)

Vse je dobro o svojem času. — Vse je dobro, če se zna prav rabiti.

Nikomur ni dobro, če ni sam dober. — Stori dobro, pa bo i tebi dobro.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsakega meseca in stane s prilogo vred za vse leto 5*20 K, za pol leta 2*60 K. — Uredništvo in upravnništvo Pred skofijo št. 6 v Ljubljani.

Izdaja društvo „Pripravniški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.